

Στη γη του κανενός!

Σήμερα το μεσημέρι και πηγαίνοντας προς το χωριό μου, την Ειδομένη το βλέμμα μου πέφτει σε ένα ξεβαμμένο σύνθημα που είναι γραμμένο με κόκκινη μπογιά κάτω από μια γέφυρα.. "NATO KILLERS GO HOME". Το μυαλό μου πηγαίνει αυτόματα 17 χρόνια πίσω, σε εκείνες τις μέρες του Μάρτη του 1999 της τελευταίας σφαγής του 20ου αιώνα λίγα χιλιόμετρα βορείως των ελληνικών συνόρων. Εγώ 9 χρονών τότε, καθόμουν στη θέση του συνοδηγού (γιατί πάντα με πείραζε το αυτοκίνητο) περιμένα να είναι ένα ταξίδι όπως όλα τα άλλα με ωραία τραγούδια στο κασετόφωνο, γέλια και ανθισμένα

λουλούδια μέχρι εκεί που φτάνει το μάτι σου. Λίγο μετά την στροφή για τους Ευζώνους άρχισα να νιώθω μια αμηχανία στα πρόσωπα των γονιών μου. Όσο προχωρούσαμε ο καιρός γινόταν όλο και χειρότερος και αυτοκίνητα της αστυνομίας μας κατεύθυναν αριστερά της Εθνικής Οδού. Εκεί πέφτουμε σε ένα κονβόι στρατιωτικών φορτηγών που έγραφε K-FOR αλλά ήταν κινούμενες ιατρικές μονάδες, άλλα φαρμακεία και άλλα στάγερ. Το γέλιο μου σιγά σιγά άρχισε να χάνεται. Ηλπιζα πως θα ξέφευγε το μυαλό μου από τα έκτακτα δελτία, το αίμα τις σειρήνες και τους αριθμούς που σε κάθε δελτίο ειδήσεων ανέβαιναν δραματικά. Κάπου εκεί μας κάνει προσπέραση μια καναδέζα (δεν ξέρω αν το λέω σωστά) όλα τα φανταράκια ήταν σκυμμένα και κοιτούσαν κάτι

χάρτες, ένας μόνο κοίταξε προς τα εμένα. Είχε θυμάμαι μαύρα πυκνά φρύδια και ένα βλέμμα που σου έκοβε τα πόδια. Με κοιτούσε μέσα στα μάτια για ώρα.. ένιωθα ότι μου μιλούσε και μου έλεγε ότι φοβόταν. Δεν ήξερε τι θα αντικρίσει δεν ήξερε αν θα γυρίσει. Από αμούστακα παιδιά, πολεμιστές με το στανιό ένα πραγμα.. Έβαλα λίγο την θέση μου στην δική του και κόντεψα να

τρελαθώ,απο τότε τάχθηκα τόσο ενάντια σε όλο αυτό μέχρι σήμερα.Δεν ήθελα να ξαναζήσω κάτι ανάλογο,ήταν ήδη βαρύ για την ηλικία μου. Όμως

όλα τα ταξίδια έχουν τον πηγαιμό και την επιστροφή τους. Επιστροφή λοιπόν το 2016. Ο ίδιος δρόμος,ο ίδιος τρόμος ο ίδιος "ΦΤΑΙΧΤΗΣ" εγώ ξανά στη θέση του συνοδηγού 26 πλέον. Μπροστά μου το χάος. Ασθενοφόρα να τρέχουν σαν τρελά,βανάκια της Υπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε ,κλούβες αστυνομίας,παντού πολύχρωμες

σκηνές,χιλιάδες κόσμος να περπατάει μεσ'τη βροχή με το βιός του στη πλάτη και φορτωμένα αυτοκίνητα να πηγαίνουν να δείξουν αλληλεγγύη και συμπαράσταση σε αυτούς τους ανθρώπους. Εκει έβλεπα στα μάτια τους αυτά που ήδη είχαν ζήσει και όχι αυτά που μπορεί να ζούσαν όπως είπα παραπάνω.Ξεκληρισμένες οικογένειες,γκρεμισμένα σπίτια,φουσκωμένους ανθρώπους στα νερά του Αιγαίου,σωσίβια,βάρκες αίμα και απέραντη θλίψη. Τρέμω για το τι μπορεί να συναντήσω στα επόμενα 20 χρόνια,μπορεί να είμαι εγώ στη θέση τους,μπορεί και τα παιδιά μου.Για κάποιους αυτό το ταξίδι μπορεί να ήταν αδιάφορο,μπορεί ο φαντάρος να κοιτούσε τα όμορφα μου μάτια,μπορεί να ήμουν στο facebook και να μην έβλεπα τι γίνεται δίπλα μου μπορεί να έπινα σε κανένα today freddo cappuccino caramel και να στρίβω τσιγάρο. Δεν ξέρω αν είμαι τρελή αλλά απο μικρό παιδί έβλεπα πίσω απο τα μάτια των ανθρώπων λίγο παραπέρα δηλαδή. Εύχομαι κάποιιοι να μπορέσουν να κάνουν το ίδιο γιατί όλα αυτά είναι μια ανάσα δίπλα μας και με την αδιαφορία και τον σταρχιδισμό που μας περιβάλλει σαν κράτος το ΤΕΡΑΣ όλο και πλησιάζει. Το κείμενο αυτό το έγγραφα πέρυσι την καθαρά δευτέρα. Από το πρωί έφαγα τον τόπο να το βρω και να το ανεβάσω..την αφορμή μου την έδωσε ένας καλός φίλος που μου έστειλε αυτό το υπέροχο κομμάτι

<<ΕΙΜΑΙ Ο ΑΜΑΧΟΣ >>

<https://www.youtube.com/watch?v=PEZAFpFCiCs>

...και μου θύμισε αυτή τη μαύρη επέτειο.

Συγγραφή : Πάλλα Γρηγορία